

волствие би ги наложилъ и двамата, и се убеждаваше самъ, че е добре партията да разреши такива „санкции“. — Хемъ оставката си не дава, хемъ пъкъ не ще да държи — е, на такъвъ типъ — дърво! — мислѣше си той. „Ако не бѣхме разхайтили до такава степенъ организационната дисциплина, нѣмаше сега тия две лайна да миришатъ въ този оборъ“, — заключи за себе си помощникътъ. „Бабил!“ — гледаше ги презрително Карвѣчето и пушеше мълчаливо.

— Петка, дай една папироска! — рече младежа, като смуши съ лакетъ Караванювчето.

— Едничка ми е.

— Тюю!

— Пушачъ безъ тютюнъ да трѣгне за пандиза, ухъ! — махна му съ дланъ Бакърджийчето.

— Контрабанда е, оставихъ си го вкъщи, — оправдаваше се младежътъ.

— Та азъ де не смѣркамъ папироси! Наронилъ съмъ го въ джеба, гледаха, пипаха, мирисаха го одева, като ми правиха обискъ. — Огде, питатъ, си го взелъ тоя тютюнъ? — За мостра, думамъ и — нищо.

Рѣзкиятъ шумъ на катанеца наруши успокоението. Една сива стражарска глава се показа:

— Иванъ Кабаковъ!

— Азъ! — обади се глухо Кабака и се измъкна мълчаливо навънъ. Той усѣщаше презрителнитѣ, съжалителни погледи задъ гърба си и остри шипове пронизаха сърдцето му. Неговата тайна бѣше разкрита, въ очитѣ имъ той бѣше непоправимъ подлецъ и капитулантъ... Той самъ чувстваше това и му се искаше да се очисти отъ него, но сили не му достигаха. Страхъ, страшенъ страхъ бѣше проникналъ сякашъ въ всички кѣтчета на сърдцето му.